

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, en de voorzieningenrechter van die rechtbank en
nevenzittingsplaats van 17 augustus 2011 in zaken nrs. 11/24587,
11/24588 en 11/24589 in de gedingen tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juli 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 augustus 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft, voor zover thans van belang, de voorzieningenrechter het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 augustus 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven klaagt de minister, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat de algehele conclusie dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, gelet op het deel van het beroep dat volgens de voorzieningenrechter gegrond is, niet in stand kan blijven. Daartoe betoogt hij dat het enkele feit dat de vreemdeling niet in zijn stelling wordt gevolgd dat hij op illegale wijze het land heeft verlaten, al voldoende is om het asielrelaas ongeloofwaardig te achten.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien een vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op feiten en omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1; AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in het asielrelaas gestelde feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

De terughoudende toetsing laat onverlet dat de rechter de besluitvorming die tot het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas of onderdelen daarvan heeft geleid, aan de eisen die het recht daaraan stelt, met name wat betreft de zorgvuldigheid en de kenbaarheid

van de motivering, moet toetsen, maar staat er aan in de weg dat de rechter bij die toetsing het eigen oordeel inzake de geloofwaardigheid in de plaats stelt van dat van de minister.

2.1.3. In het besluit van 27 juli 2011 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, de verklaringen van de vreemdeling over de reden van ontslag en de gebeurtenissen die daarna hebben plaatsgevonden niet geloofwaardig zijn. Daaraan heeft hij ten grondslag gelegd dat de veronderstelling van de vreemdeling dat hij is ontslagen vanwege zijn etnische afkomst, niet wordt gevolgd, nu uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij is ontslagen vanwege zijn etnische afkomst en hij zijn veronderstelling niet nader heeft geconcretiseerd of onderbouwd. Voorts heeft de minister ten aanzien van de gestelde problemen na zijn ontslag gesteld dat uit het feit dat de vreemdeling zijn paspoort heeft aangevraagd voordat hij stelt problemen te hebben ondervonden en slechts paspoorten worden uitgegeven indien de aanvrager over een wettige reden voor vertrek beschikt en deze akkoord wordt bevonden, reeds kan worden afgeleid dat de vreemdeling eerder van plan is geweest het land te verlaten en de gestelde problemen dus ongeloofwaardig zijn. Verder heeft de minister gesteld dat indien de vreemdeling daadwerkelijk als separatist door de Chinese autoriteiten werd gezien, hem nimmer een paspoort was verstrekt dan wel de vreemdeling nooit legaal had kunnen vertrekken. Wat, volgens de minister, evenzeer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de verklaringen is dat de vreemdeling heeft verklaard dat de politieagenten rond eind maart 2011 en 20 april 2011 aan de deur zijn geweest en hebben gezegd dat hij zich moest melden, maar dat de vreemdeling dit niet heeft gedaan en vervolgens zonder problemen tot aan zijn vertrek op 4 juli 2011 op zijn eigen adres heeft verbleven. Ten slotte heeft de vreemdeling zijn relaas ook niet anderszins aannemelijk gemaakt, nu hij wisselende verklaringen heeft afgelegd over de aan zijn adres gerichte beschuldigingen, aldus de minister.

2.1.4. Ten aanzien van het standpunt van de minister dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanwege zijn etnische afkomst is ontslagen, heeft de voorzieningenrechter overwogen dat uit dit standpunt niet blijkt dat de minister acht heeft geslagen op de verklaring van de vreemdeling in het nader gehoor dat hij ervan werd beschuldigd Oeigoerse en Chinese patiënten niet gelijk te hebben behandeld en dat hij separatistische neigingen zou hebben. Voorts heeft de voorzieningenrechter overwogen dat het standpunt dat uit de aanvraag van een paspoort voordat de vreemdeling problemen kreeg, volgt dat de vreemdeling reeds eerder van plan was om het land te verlaten, onvoldoende is gemotiveerd, omdat de vreemdeling heeft verklaard dat hij 'zijn kans voor de zekerheid heeft gepakt' en omdat 'ze op een gegeven moment minder streng waren'.

De voorzieningenrechter is voorts, nadat hij tot het oordeel was gekomen dat voormelde onderdelen van de motivering van de minister in zoverre de toetsing in rechte niet konden doorstaan, getreden in de toetsing van de overige onderdelen van de motivering. Daarbij heeft de voorzieningenrechter overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen

dat, indien de vreemdeling daadwerkelijk als separatist werd gezien door de Chinese autoriteiten, hij nimmer legaal had kunnen vertrekken. Voorts heeft de minister zich naar het oordeel van de voorzieningenrechter in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de verklaring van de vreemdeling over het bezoek van de politieagenten afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de vreemdeling en dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling wisselend heeft verklaard over zijn beschuldigingen.

2.1.5. Er bestaat, gelet op het hiervoor onder 2.1.1. en 2.1.2. weergegeven toetsingskader en de hiervoor onder 2.1.3. weergegeven motivering van het besluit van 27 juli 2011 met inachtneming van hetgeen hiervoor onder 2.1.4. thans onbestreden is overwogen, - in het bijzonder de overweging dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, indien de vreemdeling daadwerkelijk als separatist werd gezien door de Chinese autoriteiten, hij nimmer legaal had kunnen vertrekken - geen grond voor het oordeel dat de overige onderdelen van de motivering waarop het standpunt van de minister berust niet de conclusie kunnen dragen dat het asielrelaas van de vreemdeling dat hij problemen heeft met de Chinese autoriteiten omdat zij hem als separatist beschouwen, ongeloofwaardig is. De voorzieningenrechter heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de algehele conclusie dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is, niet in stand kan blijven. De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 27 juli 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.3. In beroep heeft de vreemdeling betoogd dat het besluit onvoldoende is gemotiveerd, nu er geen aandacht is besteed aan de gevaren voor hem bij terugkeer naar China. Daartoe heeft hij aangevoerd dat het vragen van asiel in het buitenland door de Chinese autoriteiten kan worden beschouwd als 'disloyalty to the motherland' en hij om die reden een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) bij terugkeer.

2.3.1. In het besluit van 27 juli 2011 en het daarin ingelaste voornemen daartoe heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat, voor zover thans van belang, niet zonder meer kan worden aangenomen dat iedere Oeigoer die langer in het buitenland heeft verbleven of een asielaanvraag heeft ingediend, een reëel risico loopt en in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel.

2.3.2. Zoals de Afdeling heeft eerder overwogen (uitspraak van 31 mei 2012 in zaak nr. 201200257/1/V2; www.raadvanstate.nl), volgt uit de door de desbetreffende vreemdeling ingebrachte stukken, anders dan zij

betoogt, niet dat een Oeigoer die langere tijd in het buitenland heeft verbleven of van wie de autoriteiten er van op de hoogte zijn dat in het buitenland om asiel is verzocht, bij terugkeer naar China reeds daarom een reëel risico loopt op schending van artikel 3 van het EVRM.

2.3.3. Nu de vreemdeling zich op dezelfde stukken heeft beroepen als de vreemdeling in voormelde zaak, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet enkel vanwege zijn asielaanvraag in het buitenland in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De beroepsgrond faalt.

2.4. Aan de hiervoor niet besproken bij de voorzieningenrechter voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de voorzieningenrechter uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de voorzieningenrechter bestreden besluit waarop ze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans diensgevolge buiten het geding.

2.5. Het beroep is ongegrond.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 augustus 2011 in zaak nr. 11/24587;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. N. Walcott-Oliai, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

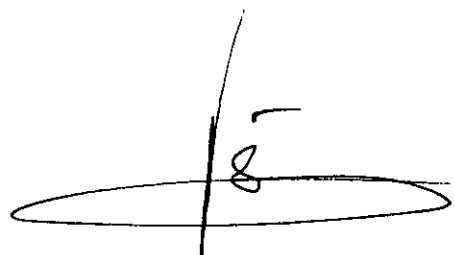
w.g. Walcott-Oliai
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 juli 2012

638.

Verzonden: 17 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser